אין צריך לפרעו בעדים –

He is not required to pay him in the presence of עדים

OVERVIEW

The גמרא stated that the משנה could not have taught us the דין that if a לוה admitted to receiving a loan, however if he claims נאמן; because he would be נאמן; because not only if he admitted to the loan but even if there are עדים that he borrowed. The reason he is believed is because we follow the ruling that עדים א"צ לפרעו בעדים א"צ לפרעו המלוה את חבירו המלוה את חבירו בעדים א"צ לפרעו בעדים שאים. Our המלוה את חבירו בעדים צריך לפרעו בעדים ש"ד will discuss how this מ"ד will explain our משנה will discuss how this מ"ד will explain our משנה של המכוח מדין אום מוד משנה מדין אום בעדים איד אום בעדים של משנה אום בעדים של משנה בעדים של משנה של משנה אום בעדים של משנה משנה של משנה בעדים של משנה בעדים של משנה של משנה של משנה בעדים של משנה בעדים של משנה בעדים של משנה של משנה בעדים של משנה בעדים של משנה של משנה של משנה בעדים של משנה של משנה של משנה בעדים בעדים

-----

asks: תוספות

ואם תאמר למאן דאמר צריך לפרעו בעדים - -

And if you will ask; according to the one who maintains that he is required to pay him in the presence of עדים -

תקשי ליה מתניתין דהכא דליתני מנה לך בידי² -

Our משנה here contradicts his view; for according to him, the משנה should have stated the case of 'I owed you a פרעתי; that he is believed to claim פרעתי that he borrowed a מנה he is not believed to claim פרעתי היצ לפרעו בעדים this is indeed the ruling; as opposed to the מ"ד of מ"ד א"צ לפרעו בעדים for the loan. The fact that the author did not state this דין would seem to prove that משנה א"צ לפרעו בעדים.

מוספות answers:

ריש לומר דפלוגתא דתנאי היא בפרק שבועות הדיינין (שבועות דף מא,ב) - And one can answer that it is not only a dispute among אמוראים, but rather it is (also) a dispute even among the פרק שבועות הדיינים in פרק שבועות הדיינים. Therefore we cannot ask a question on the אמורא who claims אייצ לפרעו בעדים, from our משנה implies that משנה בעדים לפרעו בעדים implies that משנה will אמורא צריך לפרעו בעדים who maintain that צריך לפרעו בעדים This אמורא will follow those.

תוספות offers a different answer:

 $^{^{1}}$ There is a dispute among the אמוראים whether בעדים צריך לפרעו בעדים הבירו המלוה את סר not.

 $^{^2}$ The שטמ"ק omits the words 'דליתני מנה לך בידי'.

 $^{^3}$ תוספות seems to be referring to the מחלוקת there between ריב"ב and the ריב"ב.

אי נמי דלא חשיב לה פירכא -

Or you may also say that the מ"ד who maintains צריך לפרעו בעדים does not consider this a refutation; the fact that the מעה did not state the case of מנה לך בידי does not prove that א"צ לפרעו בעדים. א"צ לפרעו בעדים, and therefore the could have indeed stated the case of מנה לך בידי however the מענה chose not to state the case of שדה זו של אביך היה but rather the case of שדה זו של אביך היה -

משום דניחא ליה לאשמועינן דאין מחזיקין בנכסי קטן -

Because the משנה would rather let us know the ruling that one cannot make a הזקה in the properties of a minor. The תנא of the משנה felt (according to the מ"ד צריך לפרעו בעדים that it was more important to teach us the אין מחזיקין בנכסי for the משנה את חבירו בעדים צריך לפרעו בעדים that בעדים צריך לפרעו בעדים אוו המלוה את חבירו בעדים צריך לפרעו בעדים that שדה זו של אביך כו' אין מחזיקין בנכסי קטן for דין of דין מוו של אביך כו'. However indeed it could have taught us the מנה לך בידי for דין מווי מוו אוו של אביך כו'.

תוספות has an additional question (even) on the תוספות מ"ד א"צ לפרעו מ"ד. The גמרא stated that the מנה משנה could not state the case of מנה לך בידי, because we could not conclude the סיפא that if יש עדים he is not נאמן. However תוספות will ask that it is possible to conclude ואם יש אינו נאמן. עדים אינו נאמן.

ואם תאמר מאי משני -

And if you will ask; what did the גמרא answer, that it is not possible to state ואם answer, that it is not possible to state ואם אינו נאמן, since המלוה את חבירו בעדים א"צ לפרעו בעדים, nevertheless –

אכתי ליתני ואם יש עדים ואמר לו אל תפרעני אלא בפני פלוני ופלוני אינו נאמן The משנה can still teach us the case of מדה and conclude; 'and if there are עדים for the loan who will testify that the לוה borrowed and (that the after said to the אלוה do not pay me in private, but pay me only in the presence of those two people who will be the witnesses to the payment, the will not be believed to claim פרעתי שאסר. The question is that the מלוה מלוה מלוה אלובידי נאמן is not believed to claim אל תפרעני אלא בפני פלוני ופלוני אלא בפני פלוני ופלוני ופלוני ופלוני ופלוני ופלוני ופלוני ופלוני אלא בפני פלוני ופלוני אלא בפני פלוני ופלוני ופלוני אלים פרעתי שנדים אלידים ווידי אלידי נאמן אלידים ווידים שנדים שנדים ווידים ווידי

מוספות answers:

ויש לומר דלא היה רוצה להאריך בלשונו -

And one can answer that the משנה of the משנה did not want to be excessive in his language. The משנה, when he has the

-

⁴ See previous גמרא אוב (and תוד"ה ורב הונא).

 $^{^{5}}$ See footnote # 10 (whether there were עדים that the מלוה said מלוה אלא בפני עדים).

⁶ See מהרש"א וכו'.

choice. Therefore he chose a case where he could be brief rather than choosing a case where it would require a rather lengthy statement.

חוספות offers an alternate answer to this last question:

או⁷ שמא מילתא דפשיטא הוא:

Or perhaps (the reason the תנא did not use this case is because) the תנא of the משנה felt that **this is too obvious**. There is no point in teaching us that if the מלוה told him to pay in the presence of עדים, the לוה would not be believed to claim פרעתי need not teach it to us.

SUMMARY

We can maintain that our משנה is of the opinion that ארדים א"צ המלוה את הבירו בעדים משנה is of the opinion that אריך לפרעו בעדים who maintains אריך לפרעו בעדים will follow the opinion of other עביים who also maintain that אריך לפרעו. Another option is that our משנה can also maintain אריך לפרעו but did not state the case of מנה לך שנה שנה לך לפרעו בנכסי קטן בנכסי קטן.

The משנה did not want to teach the מנה לך בידי in a case where there the required that אל תפרעני אלא בפני עדים, for either it would require a lengthy statement or that this ruling is too obvious.

THINKING IT OVER

- 1. Is there any connection (or contradiction!) between the first קשיא ותירוצים of with the second קשיא (and תוספות)? ^{8}
- 2. תוספות concludes that שמא דפשיטא מילתא מילתא מילתא "Why is it a שמא; it is certainly a מילתא דפשיטא! We should have no need for the first תוספות on the second תירוץ! Or at least this should have been the first תירוץ! ^{10}

_

⁷ See 'Thinking it over' # 2.

⁸ See משכנות הרועים אות צ"ה.

⁹ See footnote # 6.

¹⁰ See (also) ח"ב מ"ת אות רי"ח.